

॥ जय गजानन ॥

॥ अथ संतकंवी श्री दासगणूविरचित ॥
॥ श्री गजानन प्रार्थना स्तोत्रम् ॥



॥ ॐ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

हे सर्वाद्या सर्वशक्ती । हे जगदोद्भारा जगत्पती ।
साह्य व्हावें सत्वरगति । या लेकरांकारणें ॥१॥

जें जें काही ब्रम्हांडात | तें तें तुझें रुप सत्य |
तुझ्यापुढे नाहीं खचित | कोणाचीही प्रतिष्ठा ॥२॥

तूं निरंजन निराकार | तूं अवधूत दिगंबर |
साकाररुप सर्वेश्वर | विश्वनाथ तूंच की ॥३॥

जें जें कांही म्हणावें | तें तें तुझे रुप बरवें |
दासगणूस आतां पावे | हीच आहे याचना ॥४॥

तूंच काशी विश्वेश्वर | सोमनाथ बद्रीकेदार |
महांकाल तेवि ओंकार | तूंच की रे त्र्यंबकेश्वरा ॥५॥

भीमाशंकर मल्लिकार्जून | नागनाथ पार्वतीरमण |
श्रीघृष्णेश्वर म्हणून | वेरूळगांवी तूंच की ॥६॥

तूंच परळी वैजनाथ | निधीतटाला तूंच स्थित |
रामेश्वर पार्वतीकांत | सर्व संकट निवारता ॥७॥

हे कृपार्णवा नारायणा | महाविष्णो आनंदघना |
हे शेषशायी परिपूर्णा | नरहरि वामना रघुपते ॥८॥

तूं वृंदावनी श्रीहरी | तूं पांडुरंग पंढरपुरीं |
व्यंकटेश तूं गिरीवरीं | पुरीमार्जीं जगन्नाथ ॥९॥

द्वारकेसी नंदनंदन | नाम देती तुजकारण |
जैसें भक्तांचे इच्छील मन | तैसे तुज ठरविती ॥१०॥

आता हे चंद्रभागातटविहारा | या गजाननस्तोत्रा साह्य करा |
हेंच मागणे पसरुनि पदा | तुज विठळे दासगणू ॥११॥

गजानन जें स्वरूप कांही | तें तुझ्याविण वेगळें नाहीं |
दत्त भैरव मार्तंड तेही | रुपें तुझीच अधोक्षजा ॥१२॥

या सर्व स्वरूपांकारण | आदरें मी करी वंदन |
माझे त्रिताप करा हरण | हेंच आहे मागणें ॥१३॥

हें महालक्ष्मी कुलदेवते | कृपाकटाक्षें लेकरातें |
पाही दासगणूतें | हीच तुजला प्रार्थना ॥१४॥

आतां शंकराचार्य गुरुवर | तेवी नाथ मच्छिंदर |
निवृत्तीदास ज्ञानेश्वर | समर्थ सज्जनगडीचे ॥१५॥

हे तुकारामा महासंता | तुजलागी दंडवता |
करिता होई मला त्राता | नाहीं ऐसे म्हणूं नका ॥१६॥

हे शिर्डीकर बाबासाई | लेकरांसाठी धांव घेई |
वामनशास्त्री माझे आई | माझी उपेक्षा करूं नका ॥१७॥

हे शेगांवीच्या गजानना | महासंता आनंदघना |
तुला येऊं दे कांहीं करुणा | या अजाण दासगणूची ||१८||

तुम्हां सर्वा प्रार्थून | स्तोत्र करितो हें लेखन |
माझ्या चित्तीं म्हणून | वास आपण करावा ||१९||

जें जें तुम्ही वदवाल कांही | तेंच लिहीन कागदीं पाहीं |
स्वतंत्रता मजला नाहीं | मी पोषणा तुमचा असें ||२०||

माघमासी सप्तमीस | वद्यपक्षीं शेगांवांत |
तुम्ही प्रगटला पुण्यपुरुष | पंथाचिया माझारी ||२१||

उष्टया पत्रावळी शोधन | तुम्हीं केल्या म्हणून |
मिळालें कीं नामाभिधान | पिसा पिसा ऐसें तुम्हा ||२२||

उगी न वाढावी महती | म्हणून ऐसी केली कृती |
तुम्ही साच गुरुमूर्ती | लपून बसाया कारणे ||२३||

परि विचारवंत जे ज्ञानी | तें तुम्हांलागी पाहुनी |
भ्रमा हातफळी देवूनी | पाय तुमचे वंदितात ||२४||

बंकटलाल दामोदर | हे दोषे चतुर नर |
भ्रमातें सारून दूर | शरण आले तुम्हांला ||२५||

बंकटलालाचें सद्नास | तुम्ही राहिला कांही दिवस |
तेथे जानराव देशमुखास | मरत असतां वांचविले ॥२६॥

केवळ पाजुनियां तिर्था | आपुल्या पदींचे समर्था |
तुजलागीं दंडवता | असो आमुचा वरचेवर ॥२७॥

तुझिया लीलानिधीचा | नच लागे पार साचा |
टिटवीने सागाराचा | अंत कसा घेववेल ? ॥२८॥

पितांबरा देऊनी भोपळा | नाल्यास तुम्ही पाठविला |
जल तें हो आणविण्याला | तहान लागली म्हणून ॥२९॥

पितांबरासी बजाविले | ओंजळीने पाणी भले |
न पाहिजे तुंवा भरले | या माझिया भोपळ्यांत ॥३०॥

जलांत तुंबा बुडवावा | जलें पूर्ण भरून घ्यावा |
आणि तोच मला आणून द्यावा | यांत अंतर करूं नको ॥३१॥

तुंबा बुडेल ऐसें पाणी | नव्हतें नाल्यालागुनी |
विश्वास ठेवोनिया वचनीं | ऐसें केलें पितांबरे ॥३२॥

नाल्याचिया जलासी | तुंबा तो लावितां सरसी |
आपोआप त्या ठायासी | भव्य खांच पडली कीं ॥३३॥

तुंबा त्यांत भरत आला | ऐशी तुझी अगाध लीला |
ती साच वर्णण्याला | शेषही थकेल वाटतें ||३४||

सोमवारी प्रदोषासी | बंकटलालच्या सदनासी |
भाविकां आपण व्योमकेशी | दिसतसा महाराजा ||३५||

यात नवल ना तिळभर | कां कीं तूंच शंकर रमावर |
हे जेवढे चराचर | तेवढे तुम्हीच आहात कीं ||३६||

तुजें स्वरूप यथातथ्य | मानवासी नाहीं कळत |
म्हणून पडती भ्रमांत | मायावश होऊनी ||३७||

प्रातःकालाचे वेळीं | संपली होती दिवासळी |
जानकीराम देईना मुळीं | विस्तव तुमच्या चिलमीस ||३८||

जानकीराम सोनार | बागेसरीचा वैश्वानर |
द्यावयासी कुरकुर | करूं लागला असे कीं ||३९||

तें अंतर्ज्ञानें जाणून | कौतुक दाविलें करून |
चिलीम विस्तवांवाचून | पेटूनिया दाविली ||४०||

सोनार विस्तव देण्याला | नाहीं ऐसे वदला |
म्हणूनिया येता झाला | राग भगवंताकारणें ||४१||

चिंचवणे तें सोनाराचें | नासले अक्षय तृतीयेंचें |
प्राणघातक किडयांचे | झालें त्यांत साम्राज्य ॥४२॥

अवघे टकमका पाहती | नाका पदर लाविती |
एकमेका सांगती | हें चिंचवणे खाऊ नका ॥४३॥

मग जानकीराम म्हणाला | साधूस विस्तव ना दिला |
त्याचा हा प्रत्यय आला | धन्य धन्य हा गजानन ॥४४॥

मग तात्काळ उठून वेगेंसी | आला बंकट सदनासी |
हकीकत बंकटलालासी | सर्व केली निवेदन ॥४५॥

बंकटलालाचे वशिल्यानें | चरण धरिलें सोनारानें |
अनन्यभाव भक्तीनें | गजाननाचे तेधवां ॥४६॥

गुरुराया अंतर | मऊ आपले साचार |
तेंच कां हो केले कठोर | मजविषयीं समर्था ॥४७॥

आतां या चिंचवण्यासी | हात लावा पुण्यराशी |
त्याविण मी सदनासी | न जाय येथून ॥४८॥

ऐसी त्याची ऐकून गिरा | चिंचवण्यासी लाविले करा |
चिंचवणें तेच झाला झरा | अमृताचा विबुधहो ॥४९॥

यापरी जानकीराम शरण आला | अखेर आपुल्या पदाला |
मुकीनचंदु कृतार्थ केला | खाऊन दोन कान्हवले ||५०||

माधव नामें चिंचोलीचा | ब्राह्मण एक होता साचा |
त्यास बोध अध्यात्माचा | तुम्हीच एक केलात ||५१||

भ्रांती त्याची उठविली | प्रपंच माया तोडिली |
मोक्ष पर्वणी लाभली | तया माधवाकारणें ||५२||

ऐसें आपुलें महिमान | श्रेष्ठ आहे सर्वाहून |
पदरी असल्या विपूल पुण्य | पाय तुझे सांपडती ||५३||

वसंत पुजेकारण | घनपाठी ब्राह्मण |
आणविलेत आपण | ऐन वेळी तेधवां ||५४||

बंकटलालें आपणांसी | नेलें खावया मक्यासी |
आपुलिया मळयासी | अति आग्रह करूनी ||५५||

मोहळें होती मळयांत | मधमाशांची भव्य सत्य |
तीं पेटविता आगटीप्रत | उठतीं झालीं निजलीलें ||५६||

मधमाशासी पाहून | लोक करिती पलायन |
भय जिवाचें दारूण | आहे की प्रत्येकाला ||५७||

तुम्ही मात्र निर्धास्त | बैसता झाला मळयांत |
मधमाशा अतोनांत | बसल्या तुमच्या अंगावरी ||५८||

लोक दुरुन पाहती | परी न कोणाची होय छाती |
तुम्हां सोडवाया गुरुमूर्ती | मधमाशांच्या त्रासांतून ||५९||

बंकटलाल दुःखी झाला | पाहून त्या माशांला |
त्यांनी मात्र थोड केला | प्रयत्न तुम्हा सोडविण्याचा ||६०||

कांही वेळ गेल्यावरी | तुम्हीच आज्ञा केली खरी |
मधमाशांस जाया दुरी | तें अवघ्यांनी पाहिले ||६१||

आपुल्या आज्ञेनुसार | मधमाशा झाल्या दूर |
बंकट म्हणे सोनार | आणवितों कांटे काढावया ||६२||

कां कीं मधमाशांचे काटे | रुतले असतील मोठें |
ते लपून बसती बेटे | स्वामी अवघ्या शरिरांत ||६३||

म्हणून ते काढावया | सोनार आणवितो ये ठाया |
आपण म्हणालात वाया | हा त्रास घेऊ नका ||६४||

योगशास्त्र येतें मला | मी योगबलें कांटयाला |
बाहेर काढितों त्याजला | सोना कशास पाहिजे ? ||६५||

ऐसें वदून कुंभक केला | तेधवां की आपण भला |
तेणें बाहेर कांटयाला | पडणें अवश्य झाले की ॥६६॥

हे कौतुक सर्वांनी | पाहिलें त्या ठिकाणी |
जो तो मनुष्य जोडी पाणि | स्वामी आपणांकारणे ॥६७॥

आपण म्हणाला त्यावर | हे जीवांनो घटकाभर |
बैसा या वृक्षावर | आतां कोणास चावूं नका ॥६८॥

संकल्प बंकटलालचा | पूर्ण करणें आहे साचा |
सोहळा मका सेवण्याचा | निर्विघ्न त्याचा होऊं द्या ॥६९॥

पहा माशा उठतां क्षणी | तुम्ही गेलांत पळूनी |
संकट येतां नाहीं कोणी | तारिता हे ध्यानीं धरा ॥७०॥

लाडू, पेढे खावयास | लोक जमती विशेष |
परी साह्य संकटास | कोणीही करीना ॥७१॥

हें तत्व ध्यानी धरा | ईश्वरासी आपुला करा |
म्हणजे सफल होय खरा | तुमचा की संसार ॥७२॥

ऐसा उपदेश भक्ताप्रती | साच केलात गुरुमूर्ति |
एक्या मुखें करूं किती | मी आपुलें वर्णन ॥७३॥

कृष्णाजीचें मळयांत | दांभिक गोसावी आले बहुत |
जे होते सांगत | शुष्क वेदांत जगाला ||७४||

त्या गोसाव्यांचा ब्रह्मगिरी | महंत आणिला वाटेवरी |
जो जळत्या पलंगावरी | तुम्हांजवळ ना बैसला ||७५||

चहूंकडून होता पेटला | तो अग्नि आपण शांत केला |
तेणें त्या ब्रम्हागिरीला | कौतुक अति वाटले ||७६||

सर्व आभिमान सोडून | आपणां तो आला शरण |
अग्नीचें ते अग्नीपण | चांदण्यापरी केलें तुम्ही ||७७||

टाकळीकर हरिदासाचा | घोडा अति द्वाड साचा |
तुम्ही हरविला त्याचा | द्वाडपणा तो क्षणात || ७८ ||

घोडा आज्ञेत वागला | तो सर्वांनी पाहिला |
अशक्य कांही आपणाला | नाही उरलें जगांत ||७९||

अडगांव आकोली गांवात | कावळे शिरतां भंडान्यात |
आपण पळविले क्षणांत | आज्ञा त्यासी करून ||८०||

अजूनपर्यंत त्या ठायी | कावळा ये ना एकही |
संत जे वदतील कांही | खोटे होय कोठून ? ||८१||

प्रखर असुनी उन्हाळा | निर्जनशा काननाला |
ऐन दुपारचे समयाला | कौतुक केले अभिनव ॥८२॥

आकोलीच्या रानांत | सर्व्हे नंबर बावन्नात |
एका शुष्क गर्दाडाप्रत | बनविली तुम्ही पुष्करिणी ॥८३॥

भक्त आपुला पितांबर | कृपा होती त्याचेवर |
तयाचाही अधिकार | थोर आपण बनविला ॥८४॥

ज्योतीप्रत मिळाल्या ज्योत | भेद कांही न तेथे उरत |
खराच पितांबर पुण्यवंत | साक्षात्कारी जाहला ॥८५॥

वठलेल्या आंब्याला | त्यांनी आणविला पाला |
कोंडोली ग्रामाला | हे कृत्य झालें कीं ॥८६॥

भीमा अमरजा संगमासी | क्षेत्र गाणगापुरासी |
पर्णे फुटलीं टोणप्यासी | नरसिंह सरस्वती कृपेनें ॥८७॥

तेंच कृत्य कोंडोलीतें | करविले पितांबरा हातें |
आपणची गुरुमुर्ते | हे स्वामी समर्था ॥८८॥

वद्य पक्षांत माघमासी | सोमवतीच्या पर्वासी |
क्षेत्र ओंकारेश्वरासी | गेले असतां भक्त तुमचें ॥८९॥

तेथे महानदी नर्मदेत | नौका फुटली अकस्मात |
पाणी येऊं लागले आंत | नाव बुडूं लागली ॥९०॥

त्या नौकेत आपण होतां | म्हणून नर्मदा लावी हातां |
फुटलेल्या ठायी तत्वतां | ऐसा प्रभाव आपुला हो ॥९१॥

नौका कांठास लाविली | नर्मदेनें आणून भली |
आपणां वंदून गुप्त झाली | हे बहुतांनी पाहिलें ॥९२॥

त्र्यंबक पुत्र कवराचा | आपुला भक्त होता साचा |
जो अभ्यास वैद्यकीचा | हैद्राबादी करीत असे ॥९३॥

त्याची कांदा भाकर | आपण केली गोड फार |
पदार्थ सारूनियां दूर | इतरांनी आणलेले ॥९४॥

जैसा द्वारकाधीश भगवान | कौरवांचे पक्वान्न |
सांडूनिया भक्षण | करी विदुर कण्यांचे ॥९५॥

तैसेच आपण केलें | कवरांचे अन्न भक्षिलें |
खऱ्या भक्तीचें भुकेले | आपण आहा महाराजा ॥९६॥

सवळदचा गंगाभारती | तया फुटली रक्तपिती |
तो त्रासून जिवाप्रती | आला असतां आपणाकडे ॥९७॥

लोक अवघे तिटकारा | करूं लागलें त्याचा खरा |
कोणी न देती त्यास थारा | रोगभयें करून ॥९८॥

त्या गंगाभारतीस | येऊं न देती दर्शनास |
कोणी आपल्या शेगांवास | ऐसी स्थिती जाहली ॥९९॥

लोक म्हणती तथाप्रत | मिसळू नकोस लोकांत |
त्रास न द्यावा यत्किंचित् | तूं समर्थाकारणें ॥१००॥

तो गोसावी एके दिवशी | आला आपल्या दर्शनासी |
डोई ठेवतां पायांसी | मारिलें आपण त्याला ॥१॥

थोबाड झोडिलें दोन्ही हातें | लाथ मारून कमरेंतें |
उलथून पाडिला रस्त्यातें | थुंकून त्याच्या अंगावरी ॥२॥

बेडका पडतां अंगावर | गंगाभारती हर्षला फार |
म्हणे आतां होईल दूर | व्याधी माझी निःसंशय ॥३॥

जो बेडका होता पडला | तोच त्यांने मलम केला |
अवघ्या अंगास लाविला | चोळचोळूनीया निज हातें ॥४॥

ऐशा रीतीं सेवा करीत | राहिला गोसावी शेगांवांत |
त्याच्या महारोगाप्रत | आपण कीं हो निवटिलें ॥५॥

तुमच्या कृपेचिया पुढें | औषध काय बापुडे |
अमृत तेंही फिके पडे | ऐसा महिमा अगाध ॥६॥

कोणतेंही संकट जरी | येऊन पडले भक्तांवरी |
तें निजकृपेनें करीतां दुरी | आपण साच दयाळा ॥७॥

संकटीं खंडू पाटलाप्रत | आपण देऊन कृपेचा हात |
न्यायाधिशार्चे कचेरीत | निर्दोष त्यासी सोडिलें ॥८॥

बाळकृष्ण रामदासी | होता बाळापूर ग्रामासी |
त्या माघ वद्य नवमीसी | समर्थदर्शन घडविलें ॥९॥

घटकेंत दिसावा गजानन | घटकेंत सूर्याजीपंत नंदन |
घटकेंत भजन तें गणगण | घटकेंत जयजय रघुवीर असे ॥११०॥

तेणें बाळकृष्ण घोटाळला | अखेर ओळखून आपणांला |
समर्थ म्हणूनी नमस्कार केला | काय लीला वानूं ती ॥११॥

संत आधकारें समान | मुळीं न तेथे अधिक न्यून |
जैसे भक्तांचे इच्छी मन | तैशी रुपे दिसती तया ॥१२॥

गणेशदादा खापर्डे | उमरावतीचे गृहस्थ बडे |
कुपादृष्टीनें त्यांकडे | पाहिले आपण सर्वदा ॥१३॥

या खापडर्याला वऱ्हाड प्रांती | अनभिषिक्त राजा बोलती |
राष्ट्रोद्धाराची तळमळ ती | होती खापडर्याकारणें ॥१४॥

कोठे न आले अपयश त्याला | हा तुमच्या कृपेचा महिमा झाला |
बाळ गंगाधर टिळकाला | तुम्हीच कृपा केलीत ॥१५॥

भगवंतानें अर्जुनाला | भगवद्गीतेचा उपेदश केला |
ज्य गीतेने जगाला | थक्क करून सोडिलें ॥१६॥

पार्थ देवाचा भक्त जरी | राहिला वनवासाभीतरी |
बारा वर्षे कांतारीं | ऐसे भागवत सांगते ॥१७॥

भगवंताचा वशिला | प्रत्यक्ष असून अर्जुनाला |
वनवास तो नाही चुकला | तैसेच झाले टिळकांचें ॥१८॥

संतकृपा असून | शिक्षा झाली दारूण |
ब्रह्मदेशीं नेऊन | मंडाल्याशीं ठेविलें त्या ॥१९॥

श्रोतें त्याच मंडाल्यात | गीतारहस्य केला ग्रंथ |
जो आबालवृद्धांप्रत | मान्य झाला सारखा ॥२०॥

कोल्हटकरा हातें भला | आपण होता पाठविला |
भाकरीच्या प्रसादाला | मुंबईत टिळकाकारणें ॥२१॥

फळ हें त्या प्रसादाचें | गीतारहस्य होय साचें |
भाष्यकार गीतेचे | हे सहावे झाले की ||२२||

पहिले शंकराचार्य गुरुवर | दुसरे रामानुजाचार्य थोर |
मध्व, वल्लभ त्यानंतर | भाष्यकार जाहलें ||२३||

पांचवी ज्ञानेश्वर माऊली | भावार्थदीपिका टिका केली |
जी मस्तकी धारण केली | अवघ्या मुमुक्षु जनांनी ||२४||

ज्ञानेश्वरा नंतर | एक दोन टीकाकार |
झाले परी ना आली सर | त्यांना ज्ञानेश्वर माऊलीची ||२५||

वामनाची यथार्थदीपिका | तैसाच गीतार्णव देखा |
हेहीं ग्रंथ भाविका | काही अंशें पटलें कीं ||२६||

गीतेचा अर्थ कर्मपर | लावी बाळ गंगाधर |
त्या टिळकांचा अधिकार | वानाया मी समर्थ नसे ||२७||

मागील टीका समयानुसार | अवतरल्या या भूमीवर |
तैसाच आहे प्रकार | या गीतारहस्याचा ||२८||

त्या लोकमान्य टिळकांवरी | आपण कृपा केली खरी |
म्हणून तयाच्या झाला करी | गीतारहस्य महाग्रंथ ||२९||

खामगांवी डॉक्टर कवरा | तीर्थ आणि अंगारा |
आपण नेऊन दिलांत खरा | ब्राह्मणाच्या वेषानें ॥१३०॥

ज्यायोगें व्याधी त्याची | समुळ हरण झाली साची |
तुम्ही काळजी भक्तांची | अहोरात्र वहातसां ॥३१॥

कन्या हळदी माळयाची | बायजा नामें मुंडगांवची |
ही तुमच्या कृपे जनीची | समता पावती झालीसे ॥३२॥

वरदहस्त बायजाशिरीं | तुम्ही ठेवितां निर्धारी |
तिही झाली आधकारी | केवळ तुमच्या कृपेनें ॥३३॥

मुंडगांवच्या पुंडलीकाला | होता जरी प्लेग झाला |
तो येता दर्शनाला | व्याधी दुर्धर हरिली तुम्ही ॥३४॥

सद्भक्त बापून्याप्रती | तुम्ही भेटविला रुक्मिणीपती |
नाहीं अशक्य कोणती | गोष्ट आपणांकारणें ॥३५॥

एके वेळी आपणाला | गोपाळ बुटी घेऊन गेला |
भोसल्याच्या नागपुराला | अती आग्रह करून ॥३६॥

गोपाळ बुटी श्रीमंत भारी | हजारों पंक्तीं त्यांचे घरीं |
उठूं लागल्या वरचेवरी | केवळ आपल्या प्रित्यर्थ ॥३७॥

इकडे शेगांव सुनें पडलें | प्रेतवत् दिसूं लागलें |
मुखीं तेज नाही उरलें | मुळींच पाटील मंडळीच्या ॥३८॥

शेगांवीचे पुष्कळ जन | आले नागपुरा जाऊन |
परी न झालें दर्शन | समर्थांचे कोणाला ॥३९॥

चौक्या पहारे सभोंवार | कडेकोट होते फार |
समर्थांच्या पायांवर | शीर ठेवणे मुष्कील झालें ॥१४०॥

नागपूराहून आपणाला | आणण्या हरि पाटील निघाला |
दहा पांच संगतीला | भक्त घेऊन शेगांवचे ॥४१॥

आला सिताबर्डीसी | गोपाळ बुटीच्या सदनासी |
तो तेथे दारापाशीं | शिपाई पाहिले दोन चार ॥४२॥

शिपायांनी पाटलाला | जरी होता अटकाव केला |
परी तो न त्यांनी जुमानिला | बळकळ होता म्हणून ॥४३॥

हरी पाटील शिरला आंत | गडबड झाली तेथे बहुत |
तुम्ही धावून त्याचा हात | धरिलात कीं प्रेमानें ॥४४॥

जैसे वासरासी पाहतां | गाय धावे पुण्यवंता |
तैसेच तुम्ही समर्था | केलेंत घरी बुटीच्या ॥४५॥

गोपाळ बुटी धांवत आले | हरि पाटला विनविते झाले |
पाटील माझे ऐकलें | पाहिजे तुम्ही थोडेसें ॥४६॥

भोजनोत्तर समर्थाला | जा घेऊन शेगांवाला |
तो आहे भक्तीस विकला | शेगांवकरांच्या निःसंशय ॥४७॥

सर्वांचे झाल्या भोजन | आपण निघाला तेथून |
आशीर्वाद तो देऊन | गोपाळ बुटीच्या कुटूंबाला ॥४८॥

त्या पाटील हरिवरी | कृपा आपुली अत्यंत खरी |
श्रीकल्याणस्वामीपरी | सेवेस आपुल्या तत्पर जो ॥४९॥

हरि पाटला कारण | स्वामी तुमचे द्वयचरण |
हेंच महानिधान | जोडलें ऐसें वाटतसे ॥१५०॥

धार कल्याणचें रंगनाथ | आले तुम्हां भेटण्याप्रत |
गुरुराया या शेगांवात | शेगांवचे भाग्य मोठें ॥५१॥

श्रीवासुदेवानंद सरस्वती | जे प्रत्यक्ष दत्तमुर्ती |
ऐशा जगमान्य विभूति | आल्या आपल्या दर्शना ॥५२॥

जरी आपण देह ठेविला | तरी पावतसा भाविकाला |
याचा अनुभव रतनसाला | आला आहे दयानिधे ॥५३॥

रामचंद्र कृष्णाजी पाटील | भक्त तुमचा प्रेमळ |
त्याची तुम्ही पुरविली आळ | गोसाव्याच्या रुपानें ||५४||

तैसच बोरीबंदरावरी | जांजळ जो का लक्ष्मण हरी |
त्याला भेट दिली खरी | परमहंस रुपानें ||५५||

तुमच्या लीलेच्या तो पार | कोणा न लागे तिळभर |
मुंगी मेरूमांदार | आक्रमण कैशी करी ||५६||

टिटवीच्यानें सागर | शोषवेल का साचार |
दासगणू हा लाचार | आहे सर्व बाजूने ||५७||

आपली वर्णण्या लीला | महाकवीच पाहिजे झाला |
मजसारख्या घुंगुरडयाला | ते साधणे कठीण ||५८||

परि जो का असे परिस | तो सुवर्ण करी लोखंडास |
उरवी न त्याच्या ठायीं दोष | लोहपणाचा येतुला हो ||५९||

आपुली लीला कस्तुरी | मम वाणी मृत्तिका खरी |
परी मान पावेल भुमिवरी | सहवासें या कस्तुरीच्या ||६०||

माझें भाग्य धन्य धन्य | म्हणून तुमचे पाहिले चरण |
आतां न द्यावे लोटून | परत दासगणूला ||६१||

सर्वदा सांभाळ माझा करा | दैन्यदुःखातें निवारा |
भेटवा मशीं शारंगधरा | भक्त बापुन्याच्यापरी ॥६२॥

आपल्या कृपेकरून | सानंद राहो सदा मन |
सर्वदा घडो हरिस्मरण | तैसीच संगत सज्जनांची ॥६३॥

अव्याहत वारी पंढरीची | मम करे व्हावी साची |
आवड सगुण भक्तीची | चित्ता ठायीं असूं द्या ॥६४॥

अंत घडो गोदातीरीं | याविण आशा नाहीं दुसरी |
स्मृती राहो जागृत खरी | भजन हरींचें करावया ॥६५॥

भजन करितां मोक्ष घडो | देह गोदातीरीं पडो |
सद्भक्तांसी स्नेह जडो | दासगणूचा सर्वदा ॥६६॥

मागितलें तें मला द्यावे | तैसें लोकांचेही पुरवावे |
आर्त गुरुवरा मनोभावे | जे या स्तोत्रा पठतील ॥६७॥

या स्तोत्राचा पाठ जेथ | भावे होईल तेथ तेथ |
तेथे न राहो कदा दुरित | इतुलेही दयाळा ॥६८॥

स्तोत्रपठाकां उत्तम गती | तैशी संतती संपत्ती |
धर्मवासना त्यांच्या चित्तीं | ठेवा जागृत निरंतर ॥६९॥

भूतबाधा भानामती | व्हावी न स्तोत्र पठकांप्रती |
लौकिक त्याचा भूवरती | उत्तरोत्तर वाढवावा ||१७०||

हें स्तोत्र ना अमृत | होईल अवघ्या भाविकांप्रत |
येईल त्याची प्रचित | सद्भाव तो ठेविल्या ||७१||

मोठयानें करून गर्जना | बहावे साधू गजानना |
शेगांवचा योगीराणा | सर्वदा पावो तुम्हातें ||७२||

सद्गुरुनें चित्तास | पहा माझ्या करून वास |
बोलविलें या स्तोत्रास | तुमच्या हिताकारणें ||७३||

यातें असत्य मानल्यास | सुखाचा तो होईल नाश |
भोगीत रहाल संकटास | वरचेवर अभक्तीनें ||७४||

अभक्ती ती दूर करा | गजाननासी मुळीं न विसरा |
त्याच्या चरणीं भाव धरा | म्हणजे जन्म सफल होई ||७५||

स्तोत्र पठकांची आपदा | निमेल कीं सर्वदा |
दृढ चितीं धरा पदां | गजानन साधूच्या ||७६||

वाचें म्हणता गजानन | व्याधी जातील पळून |
जैसे व्याघ्रा पाहून | कोल्हे लांडगे पळती की ||७७||

स्तोत्रपठका भूमीवरी | कोणी न राहिल पहा वैरी |
अखेर मोक्ष त्याच्या करी | येईल कीं निःसंशय ॥७८॥

शके अठराशें अडुसष्टांत | श्रीक्षेत्र शेगांवांत |
समाधीपुढे मंडपांत | रचियेलें स्तोत्र पहा ॥७९॥

फाल्गून वद्य एकादशी | मंगळवार होता त्या दिवशीं |
स्तोत्र गेले कळसासी | गजाननाच्या कृपेने ॥१८०॥

शांति शांति त्रिवार शांति | असो या स्तोत्राप्रती |
स्वामी गजानन गुरुमूर्ती | आठवा म्हणे दासगणू ॥१८१॥

शुभं भवतु ॥ श्रीहरिहार्पणमस्तु ॥
॥ इति संतकंवी श्री दासगणूविरचित ॥
॥ श्री गजानन प्रार्थना स्तोत्रम् ॥

॥ ॐ ॥

@@@@@

